ДЕРЖАВНИЙ КОМІТЕТ
УКРАЇНСЬКОЇ Р С Р
ПО КІНЕМАТОГРАФІЇ

УКРАЇНСЬКА ОРДЕНА "ЗНАК ПОШАНИ" СТУДІЯ

ХРОНІКАЛЬНО-ДОКУМЕНТАЛЬНИХ ФІЛЬМІВ

КИЇВ
1987

N 3373

ТУ-19-241-82

Сірко

українська
народна
казка

Малював Петро Дейнік

Був собі в одного чоловіка собака Сірко, який з роками тяжко постарів.

Узяв хазяін та й прогнав його від себе.

Никає Сірко по полю, і так йому гірко: „Скільки років я хозяїнові вірно служив, годив, добро йому робив, а тепер на старості літ він мені шматка хліба жаліє і з двору прогнав".

Ходить він так і думає. Коли це приходить до нього вовк та й питає:

—Чого ти тут ходиш?

Сірко йому відповідає:

—Що ж, брате, прогнав мене хазяїн, а я й ходжу тут.

Тоді вовк йому:
—А ти зроби так, щоб тебе хазяїн ізнову прийняв до себе.
Сірко каже:
—Зроби, голубчику, я вже таки тобі віддячу.

Вовк каже:

— Ну, гляди: як вийде твій хазяїн із жінкою жати і вона дитину положить під копною, то я візьму дитину, а ти будеш відіймати її від мене.

У жнива той чоловік і жінка вийшли в поле жати. Жінка положила свою маленьку дитину під копою, а сама й жне коло чоловіка.

Коли це вовк біжить житом, та за ту дитину — і несе її полем.

Сірко за тим вовком, доганяє його, а чоловік кричить:
—Гидж-га, Сірко!

Сірко якось догнав того вовка, відняв дитину, приніс до того чоловіка та й віддав йому.

Тоді той чоловік вийняв з торби хліб і кусок сала та й каже:
—На, Сірко, їж—за те, що не дав вовкові дитини з'їсти!

Ото ввечері ідуть з поля, беруть і Сірка.

Прийшли додому, чоловік і каже:
— Жінко, вари лишень гречані галушки та сито їх салом затовчи!

Тільки вони зварилися, він садовить Сірка за стіл, сів сам коло нього та й каже:

— А сип, жінко, галушки та будемо вечеряти.

Жінка й насипала. Він Сіркові набрав у полумисок: так уже йому годить, щоб часом гарячим не попікся! Ото Сірко й думає: „Треба мені віддячити вовкові, що він мені таку вигоду зробив".

А той чоловік, діждавшись м'ясниць, віддає свою дочку заміж.

Сірко пішов у поле, знайшов там вовка та й каже йому:
—Прийди у неділю ввечері до нашого городу, а я тебе введу в хату та віддячу тобі за те, що ти мені добро зробив.

Ото, діждавшись неділі, прийшов вовк на те місце, куди йому Сірко казав. А в той самий день у того чоловіка було весілля.

Сірко вийшов до нього та й увів у хату і посадовив його під стіл.

Ото Сірко на столі взяв пляшку наливки, м'яса доволі і поніс під стіл, а люди хотіли того собаку бити.

Чоловік каже:

—Не бийте Сірка: він мені добро зробив, то я і йому добро буду робити, поки його віку.

Сірко бере, що лучче на столі лежить, та й подає вовкові.

Нагодував так, що вовк не витерпів та й каже:
— Буду співати!

Сірко каже:
—Не співай, бо тут тобі буде лихо! Лучче я ще тобі подам наливки, та тільки мовчи.

Вовк, як випив ту наливку, та й каже:
— А тепер уже буду співати!

—Не співай, бо обидва пропадемо — і я й ти.
—Ой, не видержу — співатиму!

Та як завиє під столом!

Люди посхоплювались — туди-сюди!

Глянули під стіл — аж там вовк!

Деякі повтікали з хати, а деякі хотіли бити вовка.

А Сірко й ліг на вовкові, наче хоче задушити.

Хазяїн каже:

— Не бийте вовка, бо ви мені Сірка уб'єте! Він йому раду й сам дасть, — ось не займайте!

Ото Сірко вивів вовка аж на поле та й каже:
— Ти мені добро зробив, а я тобі!
Та й попрощались.

КІНЕЦЬ

Редактор Таранець А.Т.

Укркінохроніка, Київ-133, Щорса, 18
Держкіно УРСР
1987 р. Ціна 30 коп.

